

Andrzej Sapkowski
ELFŲ KRAUJAS
Fantastinis romanas

**ANDRZEJ SAPKOWSKI -
NEABEJOTINAS
EUROPOS FANTASTIKOS LYDERIS!!**

Visą raganiaus Geralto epopėją sudaro
šios knygos:

1. RAGANIUS

(PASKUTINIS NORAS ir LIKIMO KALAVIJAS)

2. ELFŲ KRAUJAS

3. PANIEKOS METAS

4. KRIKŠTAS UGNIMI

5. KREGŽDĖS BOKŠTAS

6. EŽERO VALDOVĖ

Iš tiesų, sakau jums, atslenka kalavijo ir kirvio amžius, nuožmių pūgų amžius.

Atslenka Baltojo speigo ir Baltosios Šviesos Metas, Beprotybės Metas ir Paniekos Metas, Tedd Deireadh, Pabaigos Metas. Pasaulis mirs šaltyje, o atgims podraug su nauja saule. Atgims iš Senojo Kraujo, iš Hen Ichaer, iš pasėto grūdo, kursai ne tik sudygs, o liepsnomis išsprogs.

Ess'tuath esse! Tebūnie taip! Laukite ženklų! Byloju jums, kokie tatai bus ženklai pirmų pirmiausia žemė paplūs *Aen Seidhe* Krauju, Elfų Krauju...

Iš lenkų kalbos vertė VIDAS MORKŪNAS

Andrzej Sapkowski
KREW ELFOW

Warszawa, SuperNOWA, 1998

Copyright © 1994 by Andrzej Sapkowski

Cover art copyright © 2005 by Clyde Caldwell

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

*Elaine blath, Feainnewedd Dearme aen
a'caelme tedd Eigean evelienn deireadh Que'n
esse, va en esseath Feainnewedd, Elaine blath!*

"Gélelé",

elfų vaiku mėgiama

skaičiuotė ir lopšinė

Iš tiesų, sakau jums, atslenka kalavijo ir kirvio amžius, nuožmių pūgų amžius. Atslenka Baltojo Speigo ir Baltosios Šviesos Metas, Beprotybės Metas ir Paniekos Metas, Tedd Deireadh, Pabai-gos Metas. Pasaulis mirs šaltyje, o atgims po-draug su nauja saule. Atgims iš Senojo Kraujo, iš Hen Ichaer, iš pasėto grūdo. Grūdo, kursai ne sudygs, o liepsnomis išsprogs.

Ess'tuath esse! Tebūnie taip! Laukite ženklų! Byloju jums, kokie tatai bus ženklai - pirmų pir-miausia žemė paplūs Aen Seidhe krauju, Elfų Krauju...

**“Aen Ithlinnespeath”,
Ithlinne Aegli aep Aevenien
pranašystė**

PIRMAS SKYRIUS

Miestas liepsnojo.

Siauros gatvelės, vedančios prie griovio bei pirmojo pylimo, alsavo dūmais ir karščiu, liepsnos rijo ankštai susigrūdusių namų šiaudinius stogus, laižė pilies sienas. Iš vakarų pusės, nuo uosto vartų artinosi triukšmo banga, įnirtingos kovos ataidžiai, mūrus drebino dulūs tarano smūgiai.

Užpuolikai srautu siūbtelėjo į gatveles, pralaužė barikadas, ginamas negausių kareivių, miestelėnų su alebardomis ir balistininkų iš cechų. Juodomis gūniomis uždangstyti žirgai it vaiduokliai skriejo per užtvaras, švysčiojo ašmenys, sėdami mirtį tarp sprunkančių gynėjų.

Ciri pajuto, kaip ant balno gugos ją užsisodinęs riteris iš visų jėgų ragina arklį. Išgirdo riksmą. Laikykis, šaukė jis. Laikykis!

Juos aplenkė kiti riteriai Cintros vėliavos spalvų šarvais, lėkdami zovada jie kapojosi su nilfgardiečiais. Ciri vos akies krašteliu spėjo pastebėti visa tai: beprotišką žydrai auksinių ir juodų apsiaustų sūkurį, kuriame skambėjo plienas, į skydus lūžo geležtės, žvengė žirgai...

Riksmas. Ne, ne riksmas. Spiegimas.

Laikykis!

Siaubas. Kiekvienas krestelėjimas, kiekvienas trūktelėjimas, kiekvienas arklio šuolis skausmu perveria diržo įsikibusias rankas. Nepatogiai suriestos kojos neranda atramos, nuo dūmų ašaroja akys. Apkabinusios ją rankos slegia, smaugia, traiško šonkaulius. Aplink aidi riksmas, tokie, kokių jai dar niekad neteko girdėti. Kokias kančias turi kęsti žmogus, kad taip réktų?

Siaubas. Valią palaužiantis, paralyžiuojantis, smaugiantis siaubas.

Vėl žvanga geležis, šnarpščia arkliai. Abipus švytruoja pastatai, ten, kur dar prieš akimirką tamsavo purvina gatvelė, užversta lavonais ir bėglių manta, staiga ugnimi pliūpteli langai. Riteris jai už nugaros ūmai užsikosėja, keistai, kimiai. Ant rankų, įsitvėrusių diržo, trykšta kraujas. Spiegimas. Švilpia strėlės.

Kritimas, skausmingas smūgis į šarvus. Dunksi kanopos, virš galvos šmėsčioja arklio pilvas ir apibrizgęs balnasaitis, plaikstosi juoda gūnia. Ūkčiojimas, panašus į tą, kurį išgautina medkirtys, kertantis medį. Bet tai ne mediena, o geležis trunkosi į geležį. Riksmas, už-

gniaužtas ir duslus, kažkas didelis ir juodas, taškydamasis krauju, drimba į purvyną. Krūpčioja šarvuota pėda, arianti žemę didžiuliu pentinu.

Kažkokia jėga atplėšia ją, kelia, užsodina ant balno gugos. Laikykis! Vėl pašėlęs kratymas, beprotiškas lėkimas. Rankos ir kojos beviltiškai graibsto atramos. Žirgas stoja piestu. Laikykis! Atramos nėra... Jokios... Jokios... Tik kraujas. Žirgas griūva. Atšokti į šalį neįmanoma, neįmanoma ištrūkti, išsiplėšti iš šarvuotų rankų glėbio. Neįmanoma pabėgti nuo kraujo, kuris liejasi ant galvos, ant sprando.

Smūgis, purvo žliugsėjimas, staigus susidūrimas su žeme, tokia stulbinančiai nejudria po beprotiško jojimo. Kraupus žirgo, mėginančio kelti pasturgalį, gargimas ir inkštimas. Dunksi pasagos, švysčioja čiurnos ir kanopos. Juodi apsiaustai ir gūnios. Riksmas.

Ugnis gatvelėje, staugianti raudona ugnies siena. Jos fone - raitelis, milžiniškas, regis, aukštesnis už liepsnojančius stogus. Juodu apsiautalu užklotas žirgas trypčioja, purto galvą, žvengia.

Raitelis žiūri į ją. Ciri mato žibančias akis didžiulio šalmo, papuošto plėšraus paukščio sparnais, plyšyje. Mato gaisro atspindžius ant

plačių kalavijo žemai nuleistoje rankoje ašmenų.

Raitelis žiūri. Ciri negali nė krustelėti. Trukdo bejėgės užmuštojo rankos, apsvijusios ją per juosmenį. Mergaitės judesius kausto kažkas sunkus, permirkęs krauju, kažkas, gulintis ant jos šlaunies ir spaudžiantis prie žemės.

Kausto ir siaubas. Klaikus, vidurius gniaužiantis siaubas, per kurį Ciri nebegirdi sužeisto žirgo dvésavimo, gaisro ūžimo, žudomų žmonių spiegimo ir būgnų tratėjimo. Egzistuoja tik siaubas, tik jis yra vertas dėmesio, svarbus. Siaubas, kurį įkūnija juodasis riteris su plunksnomis puoštu šalmu, sustingęs šėlstančių raudonų liepsnų sienos fone.

Raitelis paragina arklį, plėšraus paukščio sparnai ant jo šalmo suvasnoja, paukštis pakyla. Tuojau puls bejėgę, siaubo sukaustytą auką. Paukštis - o gal riteris - triumfuodamas šaižiai, šurpiai, galingai klykia. Juodas žirgas, juodi šarvai, plaikstosi juodas apsiaustas, o už jų - ugnis, ugnies jūra.

Siaubas.

Paukštis šaižiai rėkia. Plasnoja sparnais, plunksnos plaka veidą. Siaubas!

Pagalbos! Kodėl niekas manęs negelbsti?

Esu vieniša, maža, bejėgė, negaliu pajudėti, užgniaužta gerkle negaliu net žodžio išspausti. Kodėl niekas neatskuba manęs gelbėti?

Bijau!

Akys, žibančios didžiulio sparnuoto šalmo plyšyje. Viską uždengia juodasis apsiaustas...

- Ciri!

Prabudo išpilta prakaito, pastėrusi, o jos pačios riksmas - riksmas, kuris ir pažadino ją - tebevirpėjo, tebevibravo kažkur viduje, po krūtinkauliu, svilino perdžiūvusią gerkle. Skaudėjo rankas, įsitvėrusias apkloto, skaudėjo nugarą...

- Ciri. Nurimk.

Buvo naktis, tamsi ir vėjuota, monotoniškai melodingai šnarėjo pušų karūnos, protarpiais sugirgždėdavo kamienai. Nebuvo gaisro, nebeaidėjo klyksmai, Ciri girdėjo vien tik tą šnarią lopšinę. Čia pat šviesą ir šilumą skleidė stovyklavietės laužas, žybčiojo pakinktų sagtys, liepsna žarstė raudonus atšvaitus ant kalavijo, atremto į žolėn numestą balną, ranke nos apkaustų. Jokios kitos ugnies, jokios kitos geležies. Ranka, liečianti jos skruostą, kvėpėjo kailiais ir pelenais. Ne krauju.

- Geraltai...

- Tai tik sapnas. Baisus sapnas.

Ciri sudrebėjo, susirietė į kamuolį.

Sapnas. Tik sapnas.

Laužas jau spėjo prigesti, beržinės pliauskos, raudonos ir mažne permatomos, eizėja, spjau-dydamos žydras liepsneles. Ugnis apšviečia baltus plaukus ir griežtą vyro, kamšancio Ciri apklotu ir kailiniais, profilį.

- Geraltai, aš...

- Niekur nedingsiu. Miegok, Ciri. Pailsėk. Mū-sų laukia dar tolimas kelias.

Girdžiu muziką, staiga dingtelėjo jai. Tas šlamesys... muzika. Liutnios muzika. Ir balsai. Cintros kunigaikštytė... Lemties vaikas... Seno-jo Kraujo, elfų kraujo vaikas. Geraltas iš Rivi-jos, Baltasis Vilkas ir jo lemtis. Ne, ne, tai le-genda. Poeto išmonė. Jos nebėra. Ją nužudė miesto gatvėje, bėgančią...

Laikykis... Laikykis...

- Geraltai...

- Ką pasakysi, Ciri?

- Ką jis man padarė? Kas tada atsitiko? Ką jis... man padarė?

- Kas?

- Riteris... Juodas riteris plunksnuotu šalmu... Nieko neprisimenu. Jis rėkė... ir žiūrėjo į mane.

Neprisimenu, kas atsitiko. Tik, kad bijojau...
Taip kraupiai bijojau...

Vyras pasilenkė, jo akyse blykstelėjo liepsnos atšvaitai. Keistos buvo jo akys. Labai keistos. Anksčiau Ciri jų žvilgsnio vengdavo, nemėgo į jas žiūrėti. Bet tai buvo seniai. Labai seniai.

- Nieko neprisimenu, - sušnibždėjo ji, siekdama jo rankos, kietos ir šiurkščios tartum neaptašyta mediena. - Tas juodas riteris...

- Tai buvo sapnas. Miegok ramiai. Nebepasikartos.

Kadaise Ciri jau girdėjo tokius pažadus. Jai tai kartojo daugelį sykių, daug, daug kartų ramino ją, prabudusią naktį nuo savo pačios riksmo. Bet dabar viskas kitaip. Dabar ji tikėjo. Todėl, kad dabar tai sakė Geraltas iš Rivijos, Baltasis Vilkas. Raganius. Tas, kuris yra jos lemtis. Tas, kurio lemtis yra ji. Raganius Geraltas, kuris surado ją pačioje karo, mirties ir sielvarto sumaištyje, pasiėmė su savimi ir pažadėjo, kad jiedu jau niekada nebeišsiskirsia.

Užsnūdo, taip ir nepaleidusi jo delno.

Dainius nutilo. Vos vos palenkęs galvą, liut-

nia dar kartą paskambino baladės leitmotyvą, švelniai, tyliai, vienu tonu aukščiau, nei grojo akompanuojantis jam mokinyš.

Niekas nepratarė nė žodžio. Be tylančios muzikos, buvo girdėti tik lapijos šnaresys ir milžino ąžuolo šakų girgždėjimas. O paskui staiga pratisai sumekeno ožka, pančiu pririšta prie vieno iš senutėlių medžių apsupusių vežimų. Ir tuomet, tarsi tai būtų buvęs ženklas, atsistojo vienas klausytojų, susirinkusių į būrį didžiuoliu puslankiu. Atmetęs ant peties kobalto mėlynumo apsiaustą, siuvinėtą auksu, jis nerangiai, bet mandagiai nusilenkė.

- Dėkoju tau, meistre Vėdryne, - skambiai, kad ir negarsiai, ištarė. - Tebūnie leista man, Redklifui iš Oksenfurto, Magiškujų Paslapčių Meistrui, žinia, visų čia susirinkusiųjų vardu, tarti padėkos ir pagarbos tavo didžiam menui bei didžiam talentui žodį.

Burtininkas nužvelgė klausytojus, kurių buvo gerokai per šimtą, glaudžiai susėdusius ąžuolo papėdėje, stovinčius, įsitaisiusius vežimuose. Vieni sulinksėjo galva, kiti kuždėjosi tarpusavyje. Kai kurie ėmė ploti katučių, dar kiti sveikino dainorių pakėlę rankas....